

Ούτε παιδιά ούτε σκυλλιά δὲν εἶχαμε,
 Ἐγὼ τότες καθούμουν τὸ λοιπὸν σ' τὴ μιὰ
 Τὴν ἄκρα τῆς γωνιάς καὶ ἐκεῖος σ' τὴν ἄλλην.
 Γούρ-γούρ τὰ ροδιθία πάνω σ' τὴ φωτιά,
 Ὁ κόσμος ἔξω χιόνι ὡς τὸ γόνιαι.
 Ἡμεῖς οὐδὲ ἀνάγκη εἶχαμε παιδὴς
 Ὀλοχρονῆς εἰς τὸ ὑπὸγειο εἶχαμε
 Σοδιά, ποὺ νὰ μᾶς ἱερούσανε μαθὲς
 Μὲ ἐγγλαίζικα κανόνια σὰν αὐτὰ μαθὲς
 Τοῦ Πάρκερ- Μάρκερ. . . τοῦ ἔξω ἀπὸ ἔδω αὐτουνοῦ,
 Ἡμᾶς καθόλου δὲν μᾶς ἐμελλέ ποτε. . .
 Ἄς ἦναι γούρ γούρ τὸ λοιπὸν εἰς τὴ φωτιά
 Ροδιθία ἢ κουκιά ὅτι κ' ἂν ἦσαν. . .
 Ὁ μακαρίτης εἰς τὴ μιὰ γωνιά καὶ ἐγὼ
 Σ' τὴν ἄλλην μὲ τὴ βόκα καὶ τὰδράχτι μου.
 Καὶ ἐμπρὸς μας ἡ κανάτα μὲ γλυκὸ κρασί,
 Ποὺ τῶπινε κανεῖς καὶ ἀναστήνονταν
 Ὅχι σὰν ταῖς βρετσίνας τούταις πῶχουνε,
 Καὶ συνειθούνε τώρα ταῖς φαρμακεραῖς.
 Μόνο κρασί ἀπὸ τὸ Φάλλρο ὅπου μαθὲς
 Σ' τὴ γῆς τὴν οἰκουμένη νὰ μὴ εὐρίσκεται,
 Ἄς ἦναι δ' ἐγὼ τὴ βόκα ἔκανα
 Καὶ σ' τὴ φωτιά ἐκεῖνος ροδιθία ἔψηνε
 — Ἡ κάστανα, ποὺ τὰγαπούσε δὰ πολὺ, —
 Καὶ δὸς του γρίτς — γρίτς καὶ οἱ δύο τὰ κάστανα,
 Καὶ ὕστερα τὴ πλόσσα τὴ κοντόγεμη
 Ἐσῆκονε, κ' ἀφοῦ μὲ εὕρισκε κλοῦ κλοῦ
 Κατέβρεχε τὰ μέσα του κλάα-καλά
 Καὶ ὕστερα ἐμένα μου τὴν ἔδινε,
 Καὶ ἐγὼ σ' τὸ στόμας μὲ τὸ καλῶς ὥριως
 Τὴν σήκωνα καὶ ἔπειτα τὴν ἄφινα.
 Ἀπὸ στας ἐκεῖνος βγῆκε ἀπ' τὸ σπήτι αὐτὸ
 Κατάρτα καὶ Θεοῦ ὀργὴ μέσα πῆσε,
 Καὶ μιὰς ἡμέρας προκοπὴ δὲν εἶδα πλειάς.
 Στοχάσου τώρα, ὕστερα ἀπὸ ὧραις αὐταῖς
 Ταῖς δυστυχίαις, καὶ τὸ ἄλλο τὸ κακὸ
 Τὸ πλεῖο μεγάλο μὲ τοὺς ποντικούς αὐτούς.
 Εἶκος τὴν χρόνιον ποτὲ νὰ μὴ εὐρῶ
 Μιὰς ὥρας ἡσυγία καὶ ἀνάπαυσι,
 Μὲν ζωντανὴ σὰν δαίμονες τῆς κόλασις
 Μερουχτῆς τὴ δόλγα νὰ μὲ τυραννοῦν!
 Ἀχ! Παναγιά μου τί εἶναι αὐτὸ μὲ ἐμένανε;
 Ἐτοί μαθὲς νὰ ἦμαι μέσα σ' τὴ κόλασι
 Ἀκόμα ζωντανή, καὶ οὔτε αὐτὶ γερό
 Νὰ ἔχω οὔτε πτέρνα, οὔτε μύτι καί. . .
 Συγχώρεσαί με, Θεέ μου, ἐκολάσθηκα.
 Ποτέ μου δμμάτι νὰ καλύψω μὴ σιγμῇ
 Νὰ μὴ μπορῶ, ὅπου ὁ Χάρος νὰ τὰ κάλυψε
 Γλ' πάντα, ναί, καὶ ἡ πλάκα νὰ μὲ ἐπαιρνε
 Μιὰ καὶ καλή, καὶ νὰ γλυτώσω πλειὰ ἀπὸ αὐτοὺς
 Τοὺς ποντικούς, ναί, κακὸ χρόνο νάχουνε!
 Τί ἀγλαστμοὺς ἡ μαύρη καὶ διαβάσματα
 Δὲν ἔκανα καὶ τί παράκλητες καὶ εὐχαῖς:
 Καὶ οἴκους Παναγίας καὶ χαιρετισμοὺς
 Σαρακοστή ποτε ἢ σαραντάμερο
 Ἀπέρασα χωρὶς νὰ τὰ διαβάσουνε;
 Πρῶτ' καὶ βράδυ τὸν Ἐξάψαλμον καὶ τὸ
 Ψαλτήρι καὶ ταῖς ὥραις ὁ Σεργιάδης μου

— Παιδὴς εἶναι ποὺ εἶναι ὀλίγο σὰν κουτός,
 Ἀλήθεια, μὰ ἀπὸ γράμματα νοιῶναι καλά
 Ὁ κακομοῖρης, καθὼς μοῦ εἶπε κ' ὁ παππᾶς —
 Ἀπὸ ὅλα τὰ ἐξωκλήσια καὶ τοὺς ἄγιους.
 Χίλιαι φοραὶς ἐπῆρα συναλείμματα.
 Τοῦ κακοῦ ὅμως ὅλα. . . Τίποτας κανεῖς
 Οὔτε ἄγιος μὲ ἔκανε οὔτε διάβολος! . . . Ἀχ, νὰ,
 Κολάσθηκα ξανά, ποὺ νὰ μὲ πάρουνε
 Οἱ χίλιοι δυὸ διαβόλοι, ναί, ποὺ ἀνάθεμα
 Σ' τὸ κόκκαλο καὶ σ' τὴ ψυχὴ ποὺ ἔκτιζε
 Τὸ σπήτι τὸ ῥημαδί καὶ μὲ ἐκόλασε
 Καὶ μὲ κολάζει τὸ καθημερῶσι.
 Ἄς ἦταν κ' ἐκεῖνος δὰ νὰ ἤρχονταν
 Τὸ κούτιο πρᾶμμα ὁ Σεργιάδης, ποὺ νὰ μὴ
 Προσβάτῃ νάλθη, κακὸ χρόνο νάχῃ, ναί,
 Ἀκούς ἐκεῖ; Ἀπὸ τὸ πρῶτ' τὸν ἔστειλα
 Νὰ πάρῃ τὴ παγίδα ἀπὸ τὸ κλειδαρᾶ,
 Ποὺ εἶχα παραγγεῖλῃ γλ' τοὺς ποντικούς,
 Κ' ἄκόμα δὲν ἐφάνη νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ
 Τί θὰ νὰ γένῃ καὶ μὲ τοῦτο τὸ κακὸ.
 Τίς ἔφει μεσὰ σέ ποῖο καφφενέ
 Γυρίζει καὶ γελᾷ ὁ κόσμος μὲ αὐτόν. . .
 — Ἀ, ἂ, ποῖος εἶναι ἐκεῖ κάτω ποὺ κτυπᾷ;
 Ἄς πάγω νὰ ἰδῶ — «Θεῖα Πηπελιῶ, εἰ, θεῖα
 Θεῖα Πηπελιῶ, «Ἐλ' ἀνοιξέ καὶ ἐπάγωσα.»
 — «Ποῖός εἶναι; ποῖος κτυπᾷ;» — «Αἶ, νὰ ἐγὼ εἶμαι.»
 — «Ποῖος οὐ βρέ;» — «Νὰ ἐγὼ.» — «Ἄ σὺ εἶσαι
 βρέ;»
 Καὶ τότε σέ ἔστειλα μαθὲς καὶ μ' ἔρχεσαι
 Σὲ τέτοια ὥρα, διάβολε, νὰ μοῦ χαθῇ;
 Ποὺ πῆγες μαθὲς καὶ μοῦ κοπροσκύλλαες
 Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τώρα τὰ μεσήμερα;
 — «Ὑπῆγα, θεῖά μου, εἰς τὸ καφφενεῖον τῆς
 Ἀνατολῆς καὶ πῆρα τὸν καφφέ μου, νὰ.»
 — «Καὶ ἐγὼ ποὺ σέ ἔστειλα νὰ πᾶς σ' τοῦ κλειδαρᾶ
 Νὰ φέρῃς τὴ παγίδα τὸ ὀχλίγωρο
 Καὶ σέ ἐπερίμενα, εἰ, γαιδάρα ἤμουνα;
 — «Καὶ ὁ ἐν φιλοσόφοις πάνσοφος ἐγὼ
 Ὁ ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ μικροῦ
 Παιδὸς, συνεθισμένος τὸ πρῶτ' πρῶτ'
 Νὰ ἔχω τὸν καφφέν καὶ τὴν κολλύραν μου
 Καὶ νὰ διασκεδάζω οὕτω τὴν δεινὴν
 Κατέχουσάν με καχεζίαν τὸ πρῶτ'
 Τὸ τουρκιστὶ δὴ μαχουμουρλίκιον,
 Μὴ εἶμαι τάχα, ὦ Κυρία εὐγενής,
 Διχὸς σου μυοθῆρας, μὴ μὲ ὠφίλον.»
 — «Ἄ, μὲ ἄρχισες μὲ τὰ ἄνοστά σου ἐλληνικά.
 Νὰ μοῦ ζαλίζῃς τὸ μυαλό, θεοτρελλε;
 Αὐτὰ νὰ πᾶς νὰ τὰ εἰπῇς σ' τὸν κλήδωνα
 Ἀκούς; καὶ σιῶπα κ' ὅλα γλ' τί ἐπίασα
 Τὸ λυχνοστάτῃ ἀπὸ τὴ γωνιά ἐκεῖ, καί. . .
 Ἀνέβα πάνω, πάρε τὰ κουλά πόδια σου. . .
 Γλ' δὲς ἐκεῖ παγίδα ποὺ τοῦ ἔδωκαν
 Δὲν ἔβλεπες νὰ πάρῃς μιὰ καλλίτερη;
 — «Ἀνωφελῇ, κυρά μου, μοῦ παν, εἶνε αὐτά,
 Μόνο νὰ πάρῃς τὸ ποντικοφάρμακο.»
 — «Βουδάσου, δέν σου εἶπα, βρέ σὺ παλαβέ,
 Πῶς ἔχω ὄρκο νὰ μὴ πάρω πλειὰ ἀπὸ αὐτὸ,